

Ce-i Reparabile Tempus?...

Grupul de WhatsApp din care fac parte:

Dora: clasa a IX-a, pasionată de pian, i-a supraviețuit lui Vader;

Filip: clasa a IX-a, pasionat de computere și de viennoise;

Luca: clasa a IX-a, pasionat de Dora;

Clara: clasa a X-a, obsedată de medicină și de ființe fantastice;

Raul: viitor supraviețuitor al clasei a VIII-a.

Când vine Dora? ❤️❤️❤️

Luca

Ce-am făcut în luna cu nu-mai-vreau-să-aud-de-examene? Adică-n prima parte a vacanței de după examene. N-are rost să povestesc, fiindcă nu atât ce-am făcut contează, cât ce am de gând să fac săptămâna asta. Ca să fiu sincer, am așteptat tabăra mai mult ca orice. Acum că am ajuns la Haleș, unde vom sta opt zile, sunt în culmea fericirii. Mamă, ce de chestii o să se petreacă aici! Doar să nu mi se-nmoaie picioarele ca de obicei când dau ochii cu Dora.

Dimineață, când ne-am strâns toți la Zoo, de unde-am venit cu autobuzul spre Buzău, mi-am jurat că nu mai amân niciun ceas. Sau nicio zi. Sau... V-ați prins, chiar nu pot concepe să treacă încă șapte zile fără să am o discuție cu Dora! După toate poveștile din Centrul Vechi, după examenele la care ne-am descurcat super bine, deși am crezut că fac infarct când mi-am văzut nota la mate – noroc cu contestațiile –, ei bine, după admiterea cu brio în cea mai tare clasă de germană, cea din Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor, firește, nu mi-a mai rămas decât esențialul: Dora. Cum să fac?

Să-i zic pe WhatsApp ce am pe suflet nu cred că-i o idee bună, nu-s chiar așa lipsit de maniere. Și-apoi n-am de gând să aflu nimeni, nici măcar cei din Reparabile

Tempus. Pe Clara n-am văzut-o deloc în ultima vreme, după ce-a luat locul trei la naționala de germană a fost într-un schimb de experiență la Viena. Am mai vorbit cu bietul Raul de vreo două ori, nu-l invidiez, îl așteaptă lupta pentru supraviețuire în clasa a opta. Dar acum, că suntem toți aici, o să ne simțim iar ca altădată. Adică minunat... Dar când ne-am simțit noi minunat? După plecarea lui Vlăsceanu, firește, adică Vader, cum îi ziceam noi, marii fani Star Wars. Am dat și-o petrecere atunci, ai mei au plecat de-acasă și-am stat toată noaptea la povești. N-ar fi aflat nimic dacă la întoarcere n-ar fi descoperit că lipsesc pisicile.

Nu v-am zis până acum despre cerșetoarele mele? Am două, un motan albastru de Rusia și-o maidaneză tigrată. Normal că de la bubuitul boxelor a țâșnit fiecare pe unde-a apucat. Eu credeam că-s prin apartament, prin cutiile de pantofi ale maică-mii sau prin vreun dulap. Nici vorbă, pe una aveam s-o găsim cu greu, tocmai pe terasa blocului, de unde a răsunat miorlăitul cel mai jalnic de pe planetă. Cum de ajunsese acolo mi-era imposibil să înțeleg. Că doar ușa era închisă cu veșnicul lacăt, iar cu aripi nu știu să fie dotat Morse al meu. Cât despre Tigra, ea a apărut singură, nu se știe din ce gaură de șoricei făcuți fărăme. Nici nu vreau să-mi aduc aminte de pedeapsă. Zece probleme de geometrie în plus, că așa știa tata să mă motiveze. Mda, acum nu mai vreau să aud de trapeze, dreptunghiuri, aria cercului, πr^2 , funcții și altele de felul ăsta.

— Ce-i mai mult lung decât verde, Luca? m-a întrerupt Filip din gândurile astea. Și mi-a făcut semn să mă apropii, că tocmai începea repartizarea în camere.

— N-am habar.

— Cum nu? Crocodilul. Lung e și pe burtă și pe spate. Pe când verde e numai pe spate.

Ce glumă bună, ce să zic? Râd, deși ceva din mine intră iar în panică. Dacă Dora ne-a tras clapa și nu mai vine-n tabără? Te pomenești c-a plecat în ultimul moment cine știe pe unde, cu vreun concert, cu niște cursuri nemaipomenite de pian, sau...

Dimineață, când am văzut că nu apare – plănuiam să mă așez lângă ea-n autocar –, am simțit că fac o criză de ceva, de stomac, de astm, nu contează, însă cu sufoare și disperare. Noroc că mi-a zis Clara imediat că pe Dora o aduc părinții cu mașina, fiindcă venea de la bunici, nu de la București. Raul se uita și el în toate părțile, nu știu pe cine căuta, deși nu m-aș mira să aibă prieteni la Vianu. Dacă tot mergeam cu două autocare, unul al lor și unul al nostru, la destinație, adică aici, unde suntem acum, nu se putea să nu se producă ciocnirea. În sens bun, normal, că Filip e cam singur de multă vreme. Nici nu mai știu de când n-a mai tremurat pentru cineva. Pe când Clara e decisă să se afunde-n cărțile cu care-a venit și să participe la activități doar dacă e nevoie. Cred că are o problemă, ceva. S-a apucat să învețe ca nebuna anatomie, cică altfel nu ajunge niciodată chirurg. Dar nu-i decât într-a zecea, Doamne! Trebuie să-i deschidem neapărat ochii.

— Îți place locul? îmi șoptește Filip.

Se strigă nume după nume, Ioan, Matei, Cătălina, George..., fără chip deocamdată, că-s toți de la Vianu.

Dau din cap că da, păi nu-i frumos, uite, avem și piscină. Și hotelul e de patru stele, nu, parcă așa ziceau în

prezentare. Cu cramă – îți dai seama, au cramă?!?! –, cu subsol pentru sport, cu teren mare de fotbal în partea de jos a domeniului. Ce bine că ne-a zis de el prietenul nostru Serghei, barman în Centrul Vechi, altfel nu făcea nimeni vacanța cu liceenii de la Vianu. Cică locu-i administrat de-un văr de-al lui, unul Vladimir parcă. Dar nu rudele lui Serghei mă interesează acum pe mine, ci Dora. Când vine?

— Fetele o să stea la parter, zice Filip. Și cele de la Vianu, și-ale noastre. Că ele nu sar noaptea pe geam să caute vreun chioșc în pustietatea asta. În față deal, în spate deal și pădure cât vezi cu ochii. Drumul pe care-am venit probabil că se termină curând, în cine știe ce văgăună. Trec prea rar mașini ca să ducă mai departe. Ai mai fost pe-aici?

— O dată, la Vulcanii Noroioși. De Haleș n-am auzit, oricum. Sst, zice ceva Ambrozie.

— Stingerea e stingere, nu se umblă noaptea pe etaje. Clar?

— Daaa.

— Fără alcool! Fără țigări! Fără farse de prost gust! Cine încalcă partea asta pleacă imediat acasă. Clar?

— Daaaa.

— Respectăm orele de plecat în excursii. Avem patru: una la Vulcanii Noroioși, mâine, cu autocarul. A doua, o drumeție la Mănăstirea Olanu. A treia e la Slănic Moldova, la ștrandul cu apă sărată. În penultima după-amiază mergem să vedem sculpturile în aer liber de la Măgura. În rest, mișcare, sport, tras cu arcul, orientare turistică. Piscină în fiecare zi, în afară de weekend, căci atunci e aglomerat. Clar?

— Daaaa.

— Iar serile-s cu dans, karaoke, astronomie – vine un prieten de-al meu, Daniel, cu telescopul – și vizionare filme.

Ce bine că e cu noi Ambrozie, proful nostru de română. E un tip cu simțul umorului și mereu de gașcă. Adică nu-l scoți din fire prea ușor. Dar și când se-ntâmplă, atunci nu-i de glumă. Eu, unul, am de gând să-mi văd de treabă, nu de-alta, dar am altceva de făcut aici, cum ziceam, cu totul altceva.

— Când vine Dora? Ai aflat?

— Nu încă, n-am semnal, ca și tine. Du-te să iei parola de internet, că telefonul e mort fără. Doar o biată liniuță mai prind.

Și Filip, cu claiia lui afro, s-a făcut nevăzut. Când s-a întors tastând de zor, eram deja cazați la 109, pe colț, într-o cămăruță unde, aveam să descoperim, nu încăpuseră decât două paturi. Dar ce ne păsa nouă? Că doar nu veniserăm în tabără ca să dormim. Cât despre ceilalți, de Raul mi-era cel mai milă. Nimerise cu Mișu și Soso, doi colegi de-ai lui lipsiți total de idei. Clara, de, e acum cu două tipe de la Vianu, parcă văd că o să turuie continuu, deși și-a adus toate cărțile alea cu oase, mușchi și alte orori de-astea. Numai Dora n-a dat niciun semn.

— Hei, te-ai logat? mă strigă Filip de pe balcon.

— Da. De ce?

— Intră pe Reparabile... Cred că ai un mesaj...

Mi-a sărit inima din piept, te pomenești că și Dorei îi pasă, că e și ea preocupată, că doar ne știm de-atâta vreme și i-a zis de câteva ori Serghei, clar și răspicat, ce

soră să-mi fie Dora, era clar ca bună ziua, era mai mult, era infinit mai mult...

— Ce-i asta, Filip, râzi de mine?

N-am dat decât de-un desen trimis de Clara, cu mama extraterestru care-și ceartă copilul: „Iar îmi spui abia la culcare că mâine ai proiect despre oameni? Și P.S.: *De-aia extratereștrii răpesc oamenii numai noaptea.*“

Apoi a intrat Raul pe grup să ne anunțe că geamul lui dă spre pădure.

— Îți dai seama, Filip, dac-ar fi cu noi Vader? Ne-ar pune să sărim prin copaci, ca maimuțele. Sau să coborâm din camere pe cearceafuri. Sau să prindem, pentru insectare, cât mai multe viespi, că acum, la început de august, e plin de ele. Sau să încercăm trei zile fără apă și fără mâncare, că tot se pricepea ea la condiții extreme.

Filip scria de zor mesaje, ce să audă? Nu, nu mai aveam chef de Vader, bine că scăpaserăm de ea. Acum viața noastră trebuia să fie roză, ca treningul Dorei din clasa a șaptea, din ziua aia când... uf... Tocmai atunci a intrat un nou mesaj:

DORA:

Vin, Luca! Ajung la prânz. Ține-mi loc lângă tine la masă.

LUCA:

😊 Ok.

DORA:

♥♥♥ Ms.

Cum să spui te iubesc

Și-am simțit că leșin. Normal că niște minute bune n-am mai suflat o vorbă, dar niciuna. Doar să nu fie vreo alunecare de teren, să nu cumva să se surpe drumul, să nu facă ai ei pană de mașină, să...

— Nu vrei să dăm o raită? m-a trezit Filip din avântul meu catastrofic.

— Hai! O gură de aer nu strică.

Fraudă la examen? Teroarea matematicii

Dora

Ce bine c-am scăpat de examene! A fost cu mare suspans... Spre deosebire de alții, norocoși, ce pot să zică, Filip, Luca și cu mine am dat trei examene, română, mate și, desigur, germană. Nu ultimul a fost cel mai stresant, când ai avut-o pe Vlăsceanu, pardon, pe Vader, profesoară, din respect pentru ceafa sau obrajii tăi sau din instinct de supraviețuire, proba la germană devine ca spălatul pe dinți. Frica cea mai mare s-a legat de examenul la mate. Și ghiciți ce: am dat examenul ăsta tocmai DE ZIUA MEA.

Uneori stau și mă gândesc cine plasează aceste evenimente pe axa cronologică a universului. Sunt sigură că este cineva acolo, în spațiu, sau poate în stratul de ozon, care se uită în jos, spre pământ, și brusc are chef de glumă. Dacă intră în autobuz, de pildă, vreunul care și-a uitat biletul acasă, de ce să nu vină tocmai atunci controlorii? Sau dacă la școală îți cade pixul și te apleci să-l ridici, de ce să nu-i urmeze manualul, și-apoi penarul, și-apoi, ca la comandă, să se răstoarne întreg ghiozdanul? Bine că nu treci cu tot cu bancă prin podea până-n clasa de dedesubt. Deși, sinceră să fiu, n-aș exclude complet nicio astfel de variantă.

Acel cineva este foarte atent și meticolos, sunt sută la sută convinsă că are o voce care sună ca un fagot și este

mereu îmbrăcat la patru ace. Hm, își face el socotelile, Dora mi-e simpatică, dar în decursul celor 15 ani ai ei s-au adunat 45 de uși trântite, 38 de dăți când a intrat încălțată în casă, 3 înjurături absolut gratuite și 13 ciorbe neterminate. Da, e clar, examenul la mate va pica de ziua ei. Poate-i echilibrez puțin ăștia 15 ani încheiați. Ah, am uitat de cele 64 de idei geniale abandonate. Of, of, of, de n-am avea noi un creier așa de încăpățânat, am fi mers de mult în vacanță pe inelele lui Saturn.

— La mulți ani, Dora!

Așa m-am trezit în dimineața cu pricina, cu mama și tata aplaudând de mama focului.

— Am exaaaaaamen, aoleu! am răspuns disperată și-am sărit din pat direct în baie și, după câteva secunde, m-am repezit la șifonier.

Îmi era pur și simplu frică. Dacă greșeam la subiectul întâi? Sau, mai rău, dacă rezolvam testul integral, ca mai apoi să se vadă că tot ce scrisesem era greșit?

— Dora, hai la masă, că ți-am făcut clătite cu gem, încercă mama să mă-mbuneze.

M-am dus, dar abia după ce-am intrat pe Reparabile Tempus, unde Luca mă bombardase cu mesaje de încurajare.

LUCA:

Noroc cu clătitele, pentru că nu mă puteam gândi la absolut nimic. În creier mi se amestecau toate formulele, așa că gemul în exces n-avea de ce să-mi strice.

Apoi a urmat drumul spre școală, vedeam cifre peste tot, pe clădiri, pe panouri publicitare, identificam ecuații până și-n numerele mașinilor. Și cum norocul e mereu de partea mea, am prins și-o barieră la o trecere la nivel cu calea ferată. Nu pricepeam de ce nu înaintăm, marfarul trecuse, îl văzusem de departe, din ambuteiaj, ca o gânganie geometrică, dreptunghiuri, arii, volum, lucruri de-astea. Dacă se bloca bariera? Nu s-a blocat, din fericire, și-am ajuns, în fine, la centrul de examen.

În rucsac n-aveam decât penarul și carnetul de note. După ce i-am arătat portarului documentul, am năvălit gâfâind în liceul ăsta străin. Portarul, milostiv, mi-a arătat vag cu mâna spre un coridor. Problema era că-n fața mea se aflau două coridoare. Voi ce-ați fi făcut? Pe care l-ați fi ales? Eu m-am dus spre cel care mi s-a părut cel mai potrivit cu semnul portarului. După mai multe uși închise, au urmat niște săli de clasă goale. Cum n-aveau niciun tabel pe ele, am început să mă îngrijorez. Din capătul holului am auzit voci, așa că am înaintat cu încredere, până am găsit, sau cel puțin așa credeam eu, „sala“. Mi-am făcut cruce și, ca Ludovic al XIV-lea în centrul Parisului revoltat, am intrat cu mult curaj. Nici n-am apucat să închid ușa bine, că am văzut cu coada ochiului... un xerox. Și lângă xerox o doamnă. Și încă una. Și vreo doi domni. Și-un du-te vino, căci pe partea opusă se mai vedea o ușă larg deschisă. Ce dădea spre alt coridor. Normal că nu vedeai picior de elev. Mai bine zis, nu cred că era pe-acolo vreun om sub vârsta de 40 de ani. Mi s-a oprit inima și pleoapele mi s-au lipit de sprâncene. Mă aflam în aceeași încăpere cu subieeeeeee...

— Ieși imediat! urlă dintr-odată cea mai bătrână doamnă.

— CUM ÎȚI PERMIȚI SĂ DAI BUZNA ÎN LOCUL ÎN CARE SE PRINTEAZĂ SUBIECTELE?

Nu știu cum v-ați fi descurcat voi cu asta, dar pe mine una m-a cuprins amețeala. Nici nu-mi amintesc cum am nimerit înapoi pe coridorul pustiu. Nu m-am mai oprit până la portar.

— Mă cheamă Dora Nistor, vă rog să-mi spuneți unde-i avizierul cu liste, nu vreau să mă descalifice nimeni, am turuit disperată.

Omul a început să râdă, păi nu văzusem peretele plin de foi, era acolo, în fața mea. Și de la cea școală eram? A, pe cei de pe Plantelor ne afișaseră în partea dreaptă.

Am găsit într-un final sala de examen, dacă mai întârziam un minut nici nu mă mai primeau. Când am intrat, toate privirile s-au întors către mine, mă simțeam ca un interlop. Dacă ar fi știut ei că intrasem în sala unde se printau subiectele! Chiar dacă nu văzusem nimic, oare era corect din partea mea să dau examenul? Dacă venea după mine doamna în vârstă de 125 de ani, împreună cu doi polițiști și mă trimiteau la răcoare? Dacă subconștientul meu știa deja subiectele, deși mie mi se păruse că nu le înregistrasem vizual? Era corect față de Luca și de Filip să dau așa examenul? Părinții mei crescuseră un copil cuminte, nu o impostoare. Nu se putea așa o tragedie în familie! Ramura cu fața mea de pe arborele genealogic trebuia tăiată îndată cu fierăstrăul!

Toate aceste gânduri au fost întrerupte de doamna de 125 de ani care-a adus subiectele și care se uita la mine cu un dispreț de zile mari.

— Ce-i cu supraveghetoarea? îmi șopti Luca, din fața mea.

— LINIȘTE ACOLO, LA DOMNIȘOARA! urlă din nou doamna și mă seceră cu privirea.

Înghițisem în sec de-atâta vreme, că deja știam ce gust are secul ăsta nenorocit. Foaia de examen a ajuns, în sfârșit, în fața mea. Nu recunoșteam nici cea mai mică problemă de pe ea. Eram, de fapt, inocentă.

Vă vine să credeți că am luat 9,75 la examen și închi-soare cu executare pentru zero zile? Sincer, nici mie. Cât despre Luca, luați aminte, că n-o să vă vină să credeți. La mate s-a pomenit cu nota... 1. Nu, nu trageți concluzii pripite, el chiar se pricepe la materia asta. Și acum e coleg cu mine în clasa a IX-a. Cum e posibil? Noroc că există contestațiile. El n-a dormit câteva zile, n-a mâncat decât corcodușe, de era să facă ulcer, nu pricepea ce i se-ntâmplase. Când s-au postat pe platformă notele finale era să facă atac de cord. Ei bine, după contestații, acest 1 al lui a primit un frumos 0 în coadă, devenind ceea ce fusese încă de la-nceput, un desăvârșit 10. Cum s-a întâmplat?! Cât se poate de firesc, căci greșeala fusese a celui care-a introdus nota-n sistem și-a uitat să adauge nefericitul de 0. Prin urmare, dacă la examene vi se pare că lucrurile stau ciudat, faceți contestații. În cel mai rău caz vi se scade nota cu două puncte. În cel mai bun caz, vă pomeniți cu 10-le inițial.

P.S. Să nu credeți că nu i-am fost alături lui Luca. L-am scos în fiecare zi undeva, cu gândul să-l salvez de la moartea prin inaniție.